

музика — определянето на точната стойност на нотите, според тактовото означение.

Мензурална или мензурна музика — се нарича музиката от XII до XVI ввк, при чиято нотация ритмичната стойност се е определяла от тяхната форма и особен начин на групиране на различни носителни стойности. М. м. е продължавала до 1600, когато изчезват лигатурите, и се въвеждат тактовите черти.

Мензурално нотно писмо — се нарича употребяваната през време на мензуралната музика нотопись, от която произлизе по-късно съвремената. Отначало, до края на XIII, е имало три вида нотни стойности:

■ — maxima, ■ — longa, ■ —

brevis и ◆ — semibrevis, а съответието на мензуралното пение в XV в. се явяват осем вида нотни стойности. като — вместо черни, сж влезли въ употребя бѣли, а само за най-малките стойности сж останали черни: 1) maxima

— най-дългата нота — до 8 тактови удара,

2) longa

semibrevis — съвремената цѣла

нота, 5) minima — съвр. по-

ловина, 6) semiminima — съ-

времената четвъртина, 7) fusa

— днешната осмина и 8) semi-

fusa — днешната шестнадесе-

тина. Знаковете за паузите въ М.

н. п. сж преминали почти непро-

мѣнено въ съвремената нотопись.

Мено, ит. meno=по-малко — M. mosso — по-малко бързо.

Менуетъ — (menuett, minuetto) — французски танцъ от XVII в., въ тривременен такт — съ умѣрено

темпо, влѣзълъ постепенно въ употребѣ и въ художествената музика: въ оркестровите сюити отъ първата половина на XVIII в., после въ симфонията и сонатата, като тяхна трета частъ. Първиятъ, който употребява М. въ художествената музика, е Люли, но типична, характерна форма, чрезъ едно контрастиращо трио, му предава Йоханъ Шампицъ. Въ класическата соната и симфония на Хайдн и Моцарта, дето М-та е почти неизбежна съставна частъ, се срещатъ прекрасни образци отъ тази танцова форма, която по късно Бетховенъ замѣнява съ „скерцо“. Tempo di menuetto означава, че една музикална творба, макаръ да не е по видъ менуетъ, но въ своето темпо трѣбва да се изпълнява като М. — значи умѣрено, не бързо.

Мериканто, Даръ — Merikanto, Dare — синъ на Оскаръ М. — сждо компонистъ, род. 29 юли 1893 въ Хелзингфорсъ, възпитаникъ на Лайпцигската консерватория, компониралъ: две симфонии, единъ концертъ за струнни и духови инструменти, единъ клавирконцертъ и др.

Мериканто, Оскаръ — Merikanto, Oskar — финландски компонистъ и диригентъ, род. 5 авг. 1868, умр. 17 февр. 1924 въ Хелзингфорсъ, училъ въ Лайпцигъ и Берлинъ, диригентъ на операта въ Хелзингфорсъ, компониралъ: единъ концертъ за цигулка, кларинетъ, хорна и струненъ квартетъ, творби за органъ, пиано и цигулка, три опери: „Дъщерята на Похя“, „Смъртта на Елина“, „Регина фонъ Емерицъ“, множество солови пѣсни. нѣкои отъ които получили голѣмо разпространение въ Финландия, хорови пѣсни.

Меркаданте, Джузепе Саверио Рафаело — Mercadante, Giuseppe Saverio Rafaelo — прославенъ и много плодовитъ оперенъ компонистъ, род. 26 юний 1797 въ Неаполъ, умр. 17 дек. 1870 въ Неаполъ, ученикъ на Цингарели въ родния си градъ, започналъ твърде рано да компонира увертюри, балети и кантати; следъ успѣшния си дебютъ съ една кантата, и следъ „Apoteosi d'Ercole“ въ театъра „Санъ Карло“, той обиколя всички голѣми градове на Италия, пишейки карнавални опери за тяхъ, а после отива въ Испания,